

34/6

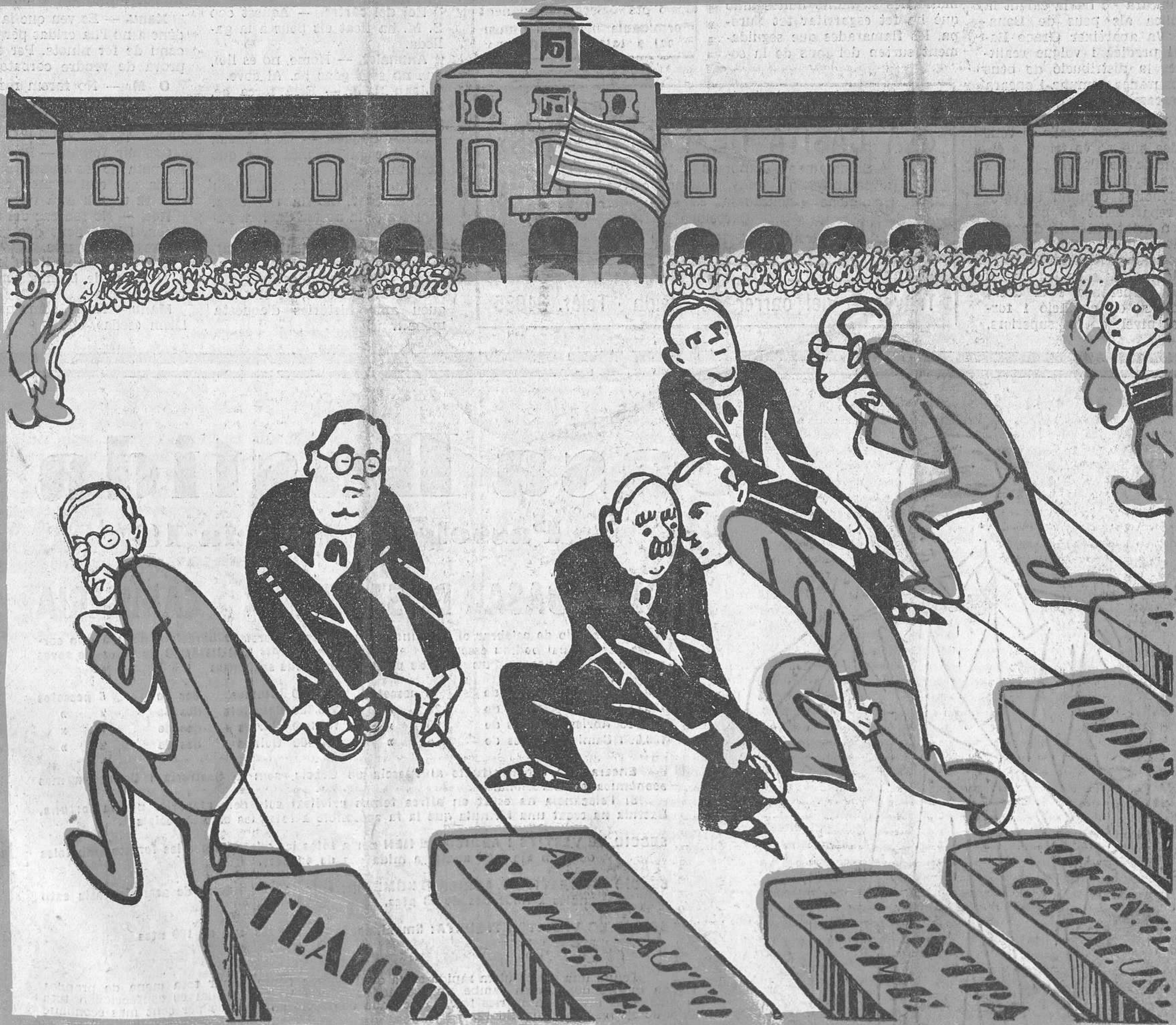

LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXVI - Batallada 3401

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 28 de setembre del 1934

— Noi! Quin pes arrosseguen!

Llibertat, Igualtat, Fraternitat

Qui seria el primer que reuï aquestes tres paraules, avui esculpides en tots els monuments en la veïna França? Tanquen i resumeixen la present i la futura revolució del nostre llinatge. El dia en què constitueixin la base de totes les nostres institucions, podrà amb més raó dir-se que s'ha arribat a la plenitud dels temps.

Uns segles porten combatent per a ésser lliures. En aquests cent anys, quanta sang vessada en els patíbuls i els camps de batalla! Quants triomfs que enardien les ànimes generoses i quantes desfetes que les abatien en pregona desesperança! Renaixia la decisió en els vençuts, i es tornava amb més ardiment que mai a la lluita.

Es lluitava sols per la llibertat? Tenien tendència a la igualtat les mateixes classes mitges. Abolien els senyorius i els privilegis de sang, deseretaven els béns dels nobles, tenien en pública lamonedada els de les comunitats religioses. I volien subjectes a uns mateixos tributs, unes mateixes lleis i uns mateixos tribunals tots els seus ciutadans.

S'accentuà l'esperit d'igualtat en el sí de la Convenció francesa, i donà marge a aldarulls que encara no havia caigut la República als peus de Bonaparte. Va aparèixer Graco Babbent, i predicà i volgué realitzar per la distribució de béns la benaurança comuna i encara que fracassà en l'empresa i va pagar amb la vida tan atrevit intent, deixà escampada al vent una idea que no va trigar a ésser objecte de llargs estudis i més grans lluites.

La felicitat comuna i l'equitatiu repartiment de béns absorbiren aviat l'atenció d'homes de talent, i engendraren sistemes socials que foren, de cada dia, alentant més en les classes infimes l'esperança i el desig d'aixecar-se en condició i fortuna al nivell de les superiors.

L'any 1848, el sentiment de la igualtat era ja formidable; se sobreixí de França i s'escampà per les altres nacions.

Anys després, ocorria un fet memorable. Havien anat deixant els treballadors els sistemes que un dia acaronaven, i l'any 1862 començaren a cercar en l'establiment d'una associació internacional i en l'adopció d'un programa comú la igualtat perquè suspiren. Per llargs debats, per moltes vacil·lacions i per no poques vicissituds han hagut de passar i han passat; però han vingut tots o quasi tots a prendre'n per fi el collectivisme. Només en els mitjans i en la manera de complir-ho van en desacord.

La lluita per la igualtat comença, com es veu, de llargs anys, i té la seva bandera. Avança i creix en ardiment a mesura que la sostinguda per la llibertat decreix i s'acosta al seu termini. Seguirà, sens dubte, perquè la igualtat sobre ésser la fidel expressió de la justícia, és el necessari complement de la llibertat política. Sense igualtat, és, per a la majoria d'homes, una mentida la llibertat.

S'enganyen els que diuen que aquesta revolució no és viable. No ho permeten creure els molts anys que porta de vida, la vigoria amb què es difon pels dos continents, les formidables vagues a què freqüentment dona motiu, les sagnants lluites amb què ha fet esgarrifar tot Europa, les flamarades que seguidament surten del fons de la so-

cietat, signe inequívoc que el volcà crema i és fàcil que llençi un dia torrents de foc per les vores del seu cràter.

La igualtat és el segon terme de la triada que regeix i governa el món. És natural que encarni com la llibertat en les nostres institucions. Serà, llavors, fàcil que es realitzi el primer terme: la fraternitat, tan inútilment recomanada per totes les esglésies.

S'anuncien fortes revoltes. Hi seran com no s'apressin a prevenir-les els mateixos que els tenen por. Sense recórrer a la violència, són possibles els més transcendents canvis mentre els que regeixin els pobles prenguin, no l'interès, sinó la raó per guiatge.

F. PI I MARGALL

(Del llibre «Articles».)

Hotel Meublé Verdura

BARBARA, 27 TEL 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE

Porta Santa Madrona, 3 (Davant Rambles) Tel. 13693
Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telèfon privat, banys, habitacions a 1 i 5 pts. Servet permanent
Formidable instal·lació musical a totes les cambres

HOTEL MEUBLE «LA CASITA DE LAS FLORES»

Summament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telèfon privat, gran higiene i delicadesa. És el més ideal de Barcelona

Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.

C. DE LA FRANÇA, 20

Travessia del carrer de Lleida - Telèf. 34085

—Què et passa?

—Que no tinc sort. Ara que en San per ja s'havia fixat en mi, me'l fan plegar!

CORRESPONDENCIA

Pascual. — No hi ha res a fer. No ens va bé a la cara.

Indiot. — Ara li estan fent el màneg. Feu coses de més empena.

Coco. — I ara, Pau... Que no veieu que us han enganyat!

Sopes. — Anirà el dia que ens vagi de fer-hi el retoc que necessita.

Fel del cartró. — Aquest cop S. M. ha ficat els peus a la gal·leda.

Animalot. — Home, no es lloï, que no està gens bé. Al cove.

Joan B. J. — Està força bé. Llàstima d'ortografia. Però mirarem d'arranjar-ho.

Benet Soques. — Constància, jove, que hi ha més dies que llonganisses.

Pura. — Bé, sí, ja serà això; però, sabeu?, no fa per casa. Aquesta és la nostra darrera paraula.

Enric Het. — Veieu? Parlant, la gent s'entén. Ja està tot aclarit. Què voleu més?

J. F. U. — Home, no ens vingueu amb històries d'aquesta mena...

Ladislao M. — Carai, quina importància que us doneu perquè us dieu Ladislao! Què farieu si us dieu Recaredo!

Un d'Arbúcies. — Us agraïm la bona intenció. El treball és del tot inoportú. En lloc d'unir, divideix, i no és això el que ens convé, ara com ara.

Fernàndez de Córdoba. — Vós deveu ésser més torrat que en Melquiades. Que ja és tot el que es pot dir.

Xanu. — Es veu que la Providència no l'ha cridat per aquest camí de fer ninots. Per què no prova de vendre corbates?

O. M. — No farem res si no canvien les circumstàncies. Que per ara no portem camí de canviar.

Casimir Tomàs. — Prenem bona nota de les vostres observacions, que creiem molt encertades. El treball està força bé.

Roc. — No feu cas del que us diuen. Hi ha gent que gaudeix enganyant pagesos.

B. Feu. — Un altre dia serà. I, si esteu de broma, compreu-vos un frare.

Manu. — Anirà, com una seda. Diem «seda», eh?

Casa Bastida

Passeig de Gràcia 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA

Amb ocasió de celebrar el seu cinquantenari de comerciant barceloní donarà una sorpresa per la qual podreu ésser rics i executarà una GRAN LIQUIDACIÓ de totes les seves existències, que passen d'un milió de pessetes, als preus següents:

100.000 Pantalons	des de	5 pessetes	100.000 Pijames	des de	5 pessetes
100.000 Vestits	des de	25 »	100.000 Calçotets	des de	2 »
100.000 Abrics	des de	25 »	100.000 Gorres	des de	2 »
100.000 Camises	des de	5 »	100.000 Boines	des de	2 »

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som la Sastreria i Camiseria més econòmica de Barcelona.

Si l'elegància ha estat en altres temps privilegi sols dels afavorits per la fortuna, Bastida ha creat una fórmula que la fa accessible a totes les classes socials.

SECCIÓ DE VESTITS I ABRICS DE NEN per a totes les edats i totes les formes amb toles de gran xic estil anglès a mida des de 40 ptes.

SECCIÓ DE VESTITS I ABRICS D'HOME diferents formès i toles de gran fantasia estil anglès a mida des de 50 ptes.

SECCIÓ DE VESTITS ETIQUETA: Smokings, Fracs, Jaqués, des de 100 ptes. anglès.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena de prenes en quatre hores, com també una secció de gran luxe en la qual es confeccionen tota mena de prenes amb rics foïros i acurada confecció amb un 50 per cent més econòmic que els nostres competidors.

Considerant l'estalvi la cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb Segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i altres presents a proporció amb l'import de la compra.

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel.22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estranjer	3'75 » »

Els detractors del Govern de Catalunya, els enemics de les llibertats catalanes, estan esgotant ja el repertori d'insults i calúmnies, sense haver aconseguit els seus propòsits ni apuntar-se un èxit en llurs tasques draconianes contra els sentiments alliberadors de la nostra terra. Després d'haver posat en joc tots els mitjans i d'haver recorregut a tots els trucs, a aquesta gent no els queda altre remei que plegar el ram i deixar que els destins de la Catalunya autònoma facin el seu camí d'acord amb el pensament dels catalans.

La gent que avui, per circumstàncies especials, controla la vida del govern central, i els qui gaudeixen del privilegi de tallar el bacallà i fer ballar com ninots els actuals governants, no tenen per què preocupar-se de les nostres qüestions ni s'han de permetre la llibertat de mencionar els assumptes que entren de ple en el nostre domini autònom, quan hagin de tractar els afers de la vida governamental d'Espanya. Catalunya té avui una personalitat pròpia i la missió dels seus governants ha d'inspirar-se en tots els moments seguint els dictats de la gran majoria dels catalans, que senten i volen un règim de democràcia i de perfeccionament social.

Ja ens donem perfecte compte que la República passa per moments difícils i que la llopada famèlica de la reacció procura pintar el panorama de la situació espanyola en proporcions alarmants, per tal d'anar per l'establiment d'un règim despòtic. Però no podem permetre, ni ens dona la gana, que un Goicoechea o un Gil Robles qualsevol, per a guanyar-se mèrits com a futurs governants de la República, es posin en boca el nom de Catalunya.

El nostre poble és liberal per excel·lència i com més va adaptant-se a un règim de completa llibertat, més va desligant-se dels costums i imperfeccions a què era condemnat sota el jou centralista, i va perfeccionant en tots els sentits la vida i l'ordre públic. Existeixen, certament, els nostres problemes, com existiran sempre als pobles forts i lliures, però en el fons, amb la bona disposició dels governants i el sentit comú dels ciutadans, sempre es pot anar endavant, a profit de la collectivitat.

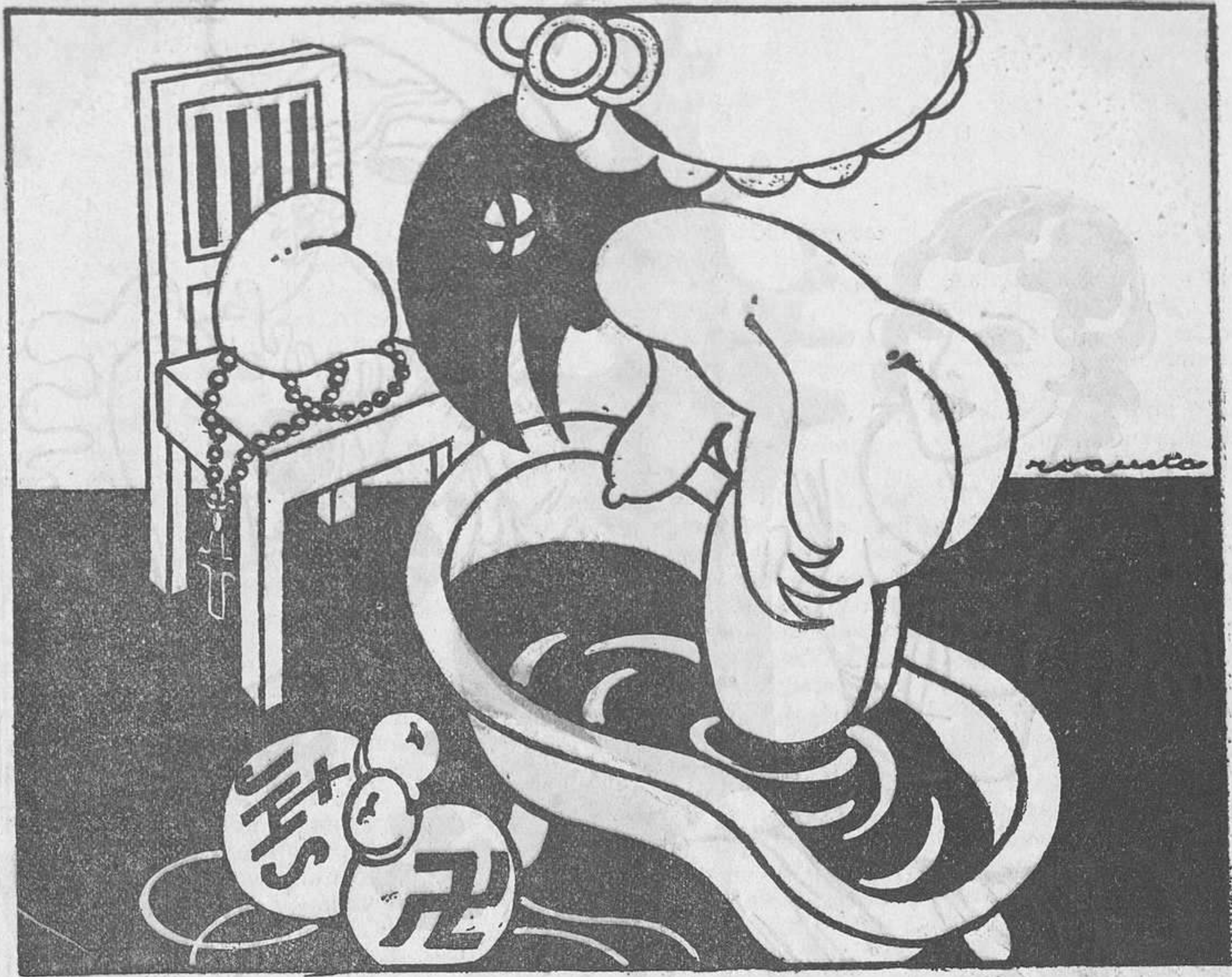
Es així com es comprèn com a les grans manifestacions ciutadanes, com l'11 de Setembre, les autoritats i les forces d'ordre públic poden confondre's amb les multituds per a retre homenatge a un gran patriota, i és així com en un acte d'homenatge a un ex-cap superior de policia pot haver la representació del gros de les forces socials i polítiques d'un poble.

Que aprenguin els polítics de Madrid, que avui van desesperats cercant solucions als greus conflictes de la política espanyola. Que aprenguin dels actes més recents del nostre poble i que facin comparacions davant del contrast monstruós d'un govern central que ha hagut de retardar el trasllat de les despulles dels herois Galan i Garcia Hernández degut a la impopularitat d'uns governants dins les grans concentracions ciutadanes.

Que aprenguin; però, sobretot, que ens deixin estar tranquils, perquè nosaltres, amb els botxins del poble i amb la gent reaccionària centralista no volem saber-ne res.

Que bé s'hi està a Barcelona!

— Caldrà, abans de tornar al Parlament, que faci una bona neteja. No fos cosa que se'm notés la farum centralista!

INTENCIONS

L'homenatge a Lerroux

A desgrat d'haver-se ajornat l'homenatge a Lerroux, jo no vull privar-me del goig de fer-hi un comentari. Més, sabent que a Lerroux no li fan cap gràcia els comentaris com el meu.

Sembla que l'ajornament és degut al fet que l'homenatge organitzat per uns quants amics de perdre el temps —no es comprèn que entre aquests organitzadors hi hagi cap persona seriosa, cap persona d'un cert bon sentit, i sobretot, cap persona autènticament republicana— es presentava amb tots els caràcters del més espantós, del més ridícul fracàs. Aquest, però, és sempre el destí d'aquesta mena d'homenatges. Recordeu, com a exemple, el dedicat al difunt Primo de Rivera. Si ara l'haguessin recordat els organitzadors lerrouxistes i haguessin tingut un clar concepte del que es produïa, haurien llençat a idea —la mala idea— a un recó. Si l'hagués recordat Lerroux, no l'hauria acceptat. Encara que ja sabem que Lerroux té poca memòria i, per tant, demanar-li això fóra demanar-li massa.

Com el difunt Primo de Rivera, Lerroux no s'ha cansat de dir —i les seves paraules queien en el buit— que «la opinió està conmgio». I en dir això, com el difunt Primo de Rivera, confonia l'opinió amb una colla de ganduls, amb una colla d'arribistes, gent indesitjable, baixament ambiciosa, d'innobles apetits materials, que convertirien la República en una casa de compra i venda.

Com el difunt Primo de Rivera, Lerroux, des de l'oposició, acusava i es queixava d'immoralitats i d'indignitats amb un estil cursi de ploranera professional. Quan, per fi, ha pogut arribar a governar, la immoralitat i la indignitat han estat a l'ordre del dia. Exactament com li passà a Primo de Rivera.

El paral·lel entre el difunt dictador i el grotesc aspirant a dictador que és Lerroux, podríem seguir-lo encara destacant molts aspectes i molts episodis d'aquestes dues vides.

Acabem amb un, que és el que ens interessa: Com Primo de Rivera, Lerroux és amic de xales i homenatges ha convertit la nació en una mena de festa major de Xauxa, perquè en gaudeixin els seus nous amics —els vells (1), l'han abandonat—, els quals tenen tots un inconfessable passat d'Unió Patriòtica.

Ara, aquests amics, que són els mateixos que els organitzaven al difunt Primó e Rivera, li organitzen un homenatge, un homenatge nacional.

Ni ells tenen dret a organitzar aquest homenatge, usurpant el nom de la nació, ni Lerroux té dret a acceptar-lo. A Lerroux no pot homenatjar-lo la nació republicana, perquè ha estat traïdor a tots els postulats del 14 d'Abril, que són els postulats de la República. A Lerroux només poden homenatjar-lo el contrabandista March, l'ex-general Sanjurjo, l'ex-ministre Calvo Sotelo i altres individus d'identica condició. Els republicans, no.

En l'haver polític de Lerroux no hi ha res —com no hi era en el del difunt Primo de Rivera— que pugui justificar cap mena d'homenatge. Què ha fet Lerroux per la República?

Regalar setze milions a l'Església, als capellans facciosos que han convertit la trona en barricada i que amb més gust empunyarien el trabuc que no pas la creu, tot oblidant, en canvi, els milers d'obriers en atur forçós que es moren de fam.

La fugida de la presó del contrabandista March, que avui se la campa tranquil·lament per les ciutats i pobles d'Espanya sense ésser molestat per ningú i al qual ningú no ha preguntat com pogué fer-se escapol ni quins foren els còmplices en la fugida; el decret d'amnistia, que deixava a les presons més de dos mil obrers socialistes, però que obria les portes del presidí als que algú anomena «caballeros del 10 de Agosto»: aquells «caballeros» que amb enganys i abusant de la seva autoritat treien de la ca-

serna uns pobres soldats per a dur-los a morir, en una matinalada lívida, a la plaça de la Cibeles; aquells «caballeros» que, creient que «todos somos unos», a Sevilla, com a esquer per a sublevar-se, oferiren vi a uns altres soldats; decret d'amnistia, a més a més, que permetia el retorn de la gent més vil dels temps més vils de la monarquia.

Hi ha altres pàgines tan brillants com les esmentades a l'haver polític de Lerroux, el terrible menja capellans d'ahir, que avui es declara, cínicament, emperador dels capellans i dels aficionats a capellà.

No és, per tant, en nom de la República que hom pot homenatjar-lo: és en nom dels enemics de la República.

LLUIS CAPDEVILA

(1) Els de bona fe, entenem-nos.

No és amb conferències com es palesa una reedificació de conducta. Es amb fets. Però ens temem molt que aquests fets no es produiran mai...

LLECOM

Per als banquetes dels cedistes

Llegim:

«Per tal de festejar el retorn de l'expedició àrtica del professor Lindbergh, a Estocolm es celebrà un àpat en el qual fou servit un plat extraordinari.

Els viatgers havien trobat un mamut conservat en el gel perpetu de la Sibèria des de l'època antediluviana, la carn del qual fou confiada a un cuiner expert.

Un dels comensals ha declarat, a profit d'aquest plat:

—Macerat durant seixanta-dues hores amb cebetes, tomàquets i bicarbonat sòdic, el gust d'aquesta carn de quinze mil anys recordava el de la de senglar. Encara que havent perdut les seves vitamines, ha estat ben acollit i pa't sense entrebancs. No s'ha registrat cap accident greu.»

Heus ací una menja bona per als banquetes de la Ceda.

CONTES AMARGS

EL PREMI AL TREBALL

per MAX SPIEDS

Fins a l'oida de Lluís Palau arribà un murmur. Aixecà el cap pèr damunt de la taula plena de piles de correspondència i veié que s'obria una mica la porta de l'escriptori del cap, al vidre esmerilat de la qual es llegia la misteriosa paraula: «Privat». D'allí estant, una mà pelosa, en què reconegué la del propi gerent de la casa, el cridava, alhora que una veu gruixuda i autoritària pronunciava el seu nom; era, també, la del propietari de la mà.

Palau s'aixecà, s'arreglà la corbata, s'allisà el cabell i penetrà emocionat al santuari de la gerència, que, per primer cop, en els dinou anys que era a la casa, portant la correspondència des de la A fins a la K, s'obria al seu pas.

Senyor Palau —li digué el gerent, ensems que li dedicava una beatífica rialleta que tranquil·litza el subresaltat esperit de l'antic i treballador empleat—. El vostre full de serveis acusa que sou a la casa fa dinou anys. Durant tot aquest temps heu complit zelosament i a consciència. Sols heu fet tard una vegada, i fou en el mati del cicló que tantes destroces causà. Mai no heu esperat amb delit que toqui la campana que assenyala l'acabament de la feina, sinó que, contràriament, heu romàs, per voluntat, una o dues hores més fins que heu deixat acabada la tasca del dia, que ha estat portar els llibres de correspondència, des de la A fins a la K. Aquest comportament, que pot posar-se com a model d'empleats, mereix un premi. Ara bé: els nostres balanços no ens permeten, per ara, augmentar-vos el sou. Però el director, per boca de la gerència, que tan dignament represento, desitja donar-vos a conèixer la seva satisfacció i el seu agraïment.

Lluís Palau, astorat, arrossegava la punta d'un dels seus peus i l'enfonsava a la catifa persa de la luxosa gerència.

—Etic reconegut a les vostres paraules —balucejà— i al concepte que de mi té el directori. Veritablement agraït.

—Així ho esperàvem —manifestà el gerent—. Tanmateix, senyor Palau, us volem donar alguna cosa efectiva. Des de primer d'any, i com a prova de distinció, ultrà la correspondència de la A a la K, se us confiarà la de la K a la Z. Suposo que això us satisfarà! No? Es un gran honor. Vós tot sol portant en aquesta important casa tota la correspondència, des de la A fins a la Z.

Palau ratificà el seu agraïment i tornà a la seva taula ple de noble orgull i d'intensa alegria.

—Els anys de sacrifici no han estat endebades. Finalment he trobat el premi que esperava durant dinou anys!

REPICS

El ministre de Finances de la República, senyor Marraco, a despit de dir-se autonomista i ésser signant, en altres temps, d'un projecte radicalíssim d'Estatut Aragonès, no pot amagar la seva jòbia per les autonomies.

Parlant, l'altre dia, de la cessió dels Drets Reals a la Generalitat, va dir: «M'alegro d'aquesta cessió, perquè així es precipitarà més ràpidament la desjeta de l'Esquerra».

Hi ha un sostre molt baix al Ministeri de Finances.

Renovació, en la seva adequadíssima secció de Puntapiés diu la grolleria següent:

«Desapareció «Luz». Por qué no desaparece Azaña?»

L'autor d'aquesta bestiesa es deuria quedar tan satisfet!

La Veu ja no sap el que es diu... Vegeu el que publicava dies enrera:

«Però el fet que la Lliga és l'únic partit que no té cap culpa de res del que passa, li dona una autoritat i una força immensa per a actuar amb plenitud d'eficàcia...»

O en tenen un ram a tenyir es pensen que li tenim nosaltres.

A B C té una secció de Correspondència particular que aprofita per a dir mal de Catalunya.

Vegeu tres mostres que palesen la cultura d'aquella trista casa:

«Las Palmas (Canarias), D.C.—Esquerra quiere decir izquierda. Eso, cualquier Azaña lo sabe. En efecto, hay pocos diccionarios catalanes-españoles, y en realidad, van a ser, en adelante, muy poco necesarios.»

«Sevilla, E. del R. V.—Los catalanes dicen Vio y cualquiera les enmienda la plana en estas circunstancias.»

«Boceguillas, P. G.—Usted se ha caído de un nido. ¿De dónde ha sacado usted que Companys es autoridad... del bien decir? Gracias que lo sea en el desorden gubernativo.»

Són espirituals, veritat?

Ara ens ha sortit l'infel·lic senyor Valls i Taberner pronunciant-se contra el nacionalisme català!

Ja ens ha ensorrat. No som res!

Els enemics de la República han perdut la por de manifestar-se públicament. L'exhibició d'l requetè a Olesa de Sant-serrat n'és una prova massa convincent.

Igual que molts carlins de l'any 74, aquests també anaven comandats per un capellà. Es veu que certs caballeros de la capa negra, quan els perilla el torrò, fan cas omís de les doctrines de Jesucrist.

El senyor Pociello Forradelles ja pensa, públicament, marxar de la Lliga. Diu que no hi ha res a fer.

Enigma torturador. On anirà a parar el senyor Pociello Forradelles?

Diu l'Emiliano que ell està «impermeabilitzat».

Està clar. La pràctica! Però que consti que els catalans ja ho sabem.

En Brunet es dol que els de la F.A.I. no haguessin anat a desbaratar el grandios homeatge a Badia i diu:

«En altres temps, no pas llunyans, amb una mica més de consciència de classe, aquest homenatge no hauria estat possible...»

Mitja figa, mig raïm

BOCATTO DI CARDINALI

Hom empra aquesta expressió quan vol ponderar les excel·lències d'un objecte, d'un plat o d'una dona. I és que els cardenals tenen el paladar exigent i practiquen la superbia, la gula i la luxúria amb tota elegància i distinció.

Vegeu sinó aquest monsenyor Pacelli, que és anat a Buenos Aires en un transatlàntic suntuós, en cabina de gran luxe, enjoiat i cobert de seda de cap a peus. Diu que va a un Congrés Eucarístic. Què diria, si el veies, el fundador de l'Eucaristia, que navegava descalç, amb els pescadors de Galilea? Sortosament, no el veu. Si el veies, giraria la cara.

UNA INDUSTRIA NOVA

A la vila de Reno, a Nevada (E. U.), hom ha creat una indústria nova. L'explotació del divorci. Pel que es desprèn de tot plegat, a l'Estat de Nevada els lligams matrimonials s'afluixen a favor d'una legislació elàstica. I totes les dones que volen canviar de marit i els marits que volen dona de trinca, ha saben i cap a Reno falta gent!...

Reno té 18.000 habitants i la indústria del divorci els produeix uns 3.000 francs per cap. Hi ha 50 hotels, 35 clíniques de bellesa, 120 advocats i una legió de somnàmbules i tiradores de cartes. I els de Reno viuen tan fresquets. Com no? Si allí és a Nevada!...

EL NATURISME A PRESIDÍ

A Xile, hom ha implantat una curiosa reforma penitenciària que consisteix en la supressió absoluta de la carn en el «rancho» dels presidaris. Hom

fonamenta la mesura en el fet que la carn estimula massa el sistema nerviós dels presoners i els indueix a la indisciplina.

Voldriem que aquesta disposició no fos tan eficaç com la Llei seca nord-americana. Allà, a manca de licor, extreien alcohol de les cadires. A Xile, afa-mats de carn, són capaços de devorar-se els penats els uns als altres.

NO HA ESTAT UN NOI

A Itàlia diu que ha nascut una princeseta, petita, petita... No ha estat un príncep, és a dir, un noi. Així, si no ha estat un noi, la cosa no ha anat prou bé.

Què dintre s'ha fet d'aquella proverbial energia de Mussolini i aquel mirar ferotge sota les celles juntes? Ell, àrbitre de la Roma moderna, que tot ho pot, no ha pogut fer que naixés un mascle en lloc d'una femella?

Així el feixisme no és omnipotent. Hi ha coses tan senzilles com aquesta que hem relatat que defugen l'autoritat del dictador. Voleu jugar que a fi de comptes un dictador és un home com els altres, amb un tros més de barra?... I nosaltres que ens havíem cregut!...

CONTE MANXEC

En una vileta de les que va recórrer Don Quixot, aparegué fa molts anys el següent rètol:

«Don Antonio Cánovas, veterinario, hace saber que se trasladó al Portillo Bajo, núm. 16.»

I a sota, encara: «Don Antonio Cánovas, veterinario, no tienen nada que ver con Don Antonio Cánovas, presidente del Consejo de Ministros.»

Per si de cas...

SCARAMOUCHE

—Què vol dir contraban, mare?

—Vol dir una ofensiva «contra-el-ban» contrari...

Pobre Brunet! Les coses que fan dir, les mongetes!

El govern i el ministre de la Guerra segueixen destituïnt i fent la vida impossible als militars republicans.

En canvi, els amics de Sanjurjo i «los caballeros del 10 de agosto» puguen com l'escuma. Per què comentar-ho?

A B C tracta de cinic Manuel Azaña perquè «envià a Sanjurjo, al gloriós general, a un penal, le vistic de presidario y le hizo vivir con arreglo a reglamento».

I aquest òrgan de Premsa que disculpà i excusà, d'acord amb les lleis —deia— els afusellaments de Galan i Garcia Hernández, injuria Manuel Azaña

perquè indultà Sanjurjo de la darrera pena.

Es així, A B C. Quin fàstic.

A B C, en lletres de motlle, ha invitat els militars a donar un cop d'estat.

A B C no ha estat denunciat. Això, pel que es veu, es deixa per als diaris que defensen la República.

A Madrid s'entesten a no entendre, o a no voler entendre, què és l'Autonomia. Segueixen volent que el Govern de Catalunya sigui un dòcil instrument del poder central. I això no ho aconseguiran. Cal que s'hi vagin acostumant.

—Vinc a expressar-vos la meua adhesió, senyora.

—vós, qui sou?

—El president de les Joventuts Esportives de la Lliga.

OPINIONS

NENS SOTA EL FEIXISME

Nens aferrats a la culata de l'escopeta. Nens de deu i dotze anys aprenent a matar. Minyons? Infants, només. Infants que no tenen la raó desvetllada, que tal vegada no saben encara expressar-se degudament. Esers que vénen al món en ple segle vint, el segle de la civilització (?) Arriben tot just a l'albada de la vida i ja els donen eines per a occir. Les seves orelles novelles, que amb delit escoltarien cançons de bressol, música suau i dolça, amb dolor han de sentir l'espèctec d'uns disparats. Estaran, aquests minyons, el dia de demà, preparats per a cinzelar el seu esperit als sons de l'harmonia i de la música? Com podran sentir la bona música? Acostumats al soroll de les armes, solament les marxes militars engrescaran i enfoliran la bèstia humana, perquè temeràriament es llença a matar altres germans, també enfolits.

Infant que véns al món sota el signe feixista, creus tu que has nascut per barallor-te amb homes que no t'han fet cap mal? No, tu ets fonamentalment bo, tu tens sentiments generosos, tu, quan, tot tendre, has vist per primera vegada un semblant teu, no te l'has mirat amb odi. Primerament, quan l'has mirat, no has sentit res, després ja has volgut veure'l embolcallat d'amor. Sí, segurament el petonejaris. Però, ah!, tan aviat pots i vols traduir en fets la teva immaculada bondat, ja no ets amo de tu mateix. Ja t'han adulterat un xic, tant com han pogut, abans, i ara, ja corromput, unes eines que són fetes per a escampar la desolació et són donades perquè aprenguis a ésser salvatge. Ja ho veus, nen d'Itàlia, t'aprofiten per a batre't, perquè vessis sang. Sang fecunda i generosa, com la teva, que t'obliguen a vessar, amb la qual t'esquitxaràs, et tacaràs de roig els teus vestits i tacaràs també el teu cor. I, després, un altre dia, potser, quan obriràs els ulls per a regenerarte i t'esforçaràs per a mirar de ben a prop i comprendre l'amor dels homes, hauràs d'averkonyirte del teu passat, maleir aquests que avui posen a les teves blanques manetes aquests repugnants estris, i, el més esferèidor, encara, realitzar un esforç titànic si vols rentar-te del llot infecte de què t'has embrutat inconscientment.

Quin espectacle més depriment i vergonyós donen aquests fills menuts apretant fortament un malíser contra les seves tendres espatlles! Jo veig en ells els representants d'un món decrepít i biliós que vol enfonsar en darrer gest histèric tota una civilització.

Valors morals? Quins valors morals, ni valors de cap mena, diuen que volen fer «Juventudes Radicales». I ca! Més aviat «Juventudes Seràficas». I no els faltarà, per poc que se la busquin, la benedicció apostòlica, car se la tenen ben mesurada.

Posats a declarar vaticins esguerrats, no ve d'un. També deiem que els nostres «isidros» no anaven a Madrid, i tampoc no és cert, ja que n'hi anaren quatre, segons diuen: Un director de fàbrica, un ex-betes-i-fils i dos propietaris de terres, aquests darrers, potser per error. Han arribat bastant ben conservats, i asseguren que una altra vegada hi aniran amb un cabàs per a recollir la verdura amb què els varen obsequiar els venedors de la plaça Antoni Martín. Avars!

En els meravellosos temps en què els miracles estaven a l'ordre del dia, semblava, talment, que els homes i la Natura s'havien posat d'acord per a beure's l'enteniment d'una sola glopada. Tant el mecanisme sideral com els engranatges terrenals, desenvolupaven llurs activitats de faiso contrària a les immutables lleis establertes pel Creador. D'aquesta àcrata confabulació esdevingué la greu relliscada del món, que caigué en el més abjecte confusionisme, de resultes del qual els més eixerrits o els més barruts, copsaren, de l'hortet de la ignorància, les saboroses pomes d'or que havien de nodrir llurs immoderades apetències.

Sortosament, aquells venturosos temps en què les castes privilegiades lligaven els gossos amb llonganisses han passat a la Història. Escombat el tron i desacreditat l'altar, tant la Naturalesa com els homes comencen a rutllar sobre la via traçada per la inalterable llei natural. L'abstracta figura d'un capritxós arbitrador, solament és necessària als que volen conservar llur predomini de percalina mitjançant la feblesa dels cos i l'embrutiment de l'esperit. Lògic és que l'establiment de l'ordre i del concert al camp tregui de pollaguera els energümens monàrquics i cavernícoles que, enfutismats, s'han llançat vers una croada de truculents filípiques, clarament indicadores que són les darreres esperiegades dels que van a fer l'anec. Això, però, és cosa llesta. N'estan convençuts. El món ha obert l'ull i comença a adonar-se que allò del manà fou un brou molt aigualit i que, si les promeses d'ultratomba solament tranquilitzen els esperits d'una manera relativa, les realitzacions socials conquerides són d'allò més saludables per a tranquilitzar el cos d'una manera absoluta.

Cal, doncs, que el contuberni que manifestava per mitjà del sortilegi i de l'enllestiment comenci a plegar veles. Els nostres camperols no tenen necessitat de gestes sobrenaturals per a fer produir les terres: l'ajut d'altri, el necessiten, justament, aquells que, com els botiflers de l'Institut de Sant Isidre tenen un os tan excessivament desenrotllat a l'esquena que no els deixa ajupir. Per aquesta causa, els anava que i pintat a l'oli, que els rabassaires, els parcers o els mitgers emulant els angelets del seu patró Sant Isidre, llauressin i s'embressin llurs camps, mentre ells, farricats d'un arborat feryor religiós, anaven a resar sobre el prostícut lliç del temple de Venus després de combregar tot l'eucaristicament possible amb el calze de Bacus.

R. ROSSELLO

que veritablement siguin valors, pot abrogar-se de defensar qui de primer antuvi ensenya la mort com a mitjà de propaganda? Morir, vol dir no ésser. Cerquen el no ésser. Volen que no siguin milers d'éssers que vui són, i que precisament la majoria d'ells són els que han d'existir més, si això pogués ésser, perquè ensenyen a salvar la Humanitat per al millorament moral i material dels seus fills, tot desenvolupant les seves potències adormides per mitjà del treball i l'educació.

Quina tristesa més pregona produeix veure aquests minyons atents, seriosos, amb actitud d'alerta, fitant al lluny, de llarg a llarg del canó, potser un punt, o qui sap què. Les seves potències en tensió per entrenar-se a matar. I, precisament això passa a la nació on el catolicisme té més adeptes. Tal vegada aquests infants, nus de cintura per amunt, després de colpejar-se el pit i agenollar-se servilment als peus de l'altar, són portats a aquella plana ampla on «guinyaran» un ull falagament per tal de no errar quan es tracti de suprimir un consemblant. Es aquesta la doctrina de Crist? Oh! Galifardeus que estoicament, amb mutisme encobridor, tolereu, i qui sap si atieu, aquestes pràctiques. Es debades que us esforceu a mantenir el vostre feu, alimentats pel veritable poble sofridor. Dia vindrà en què hauréu de renegar-vos, si no voleu morir.

J. FERRER CARBONELL

CORNELLA
Els radicals pesquen amb canya

Confessem que ens equivocàrem anunciant una nova fornada de «Jóvenes Bárbaros», i ens inclinem fervorosament davant del monument literari que sota el títol de «Juventud toda de Cornellà» han editat els nostres mai prou lloats lerrouxistes.

I, quin desengany hem sofert! Quina beatitud! Quanta innocència demostren aquelles famoses apel·lacions al jovent de Cornellà! I, sobretot, aquell estil tan nou, tan jove... Sembla talment que els autors hagin acabat tot just la primera dentició i es trobin a l'edat en què si bé es comença a xerrotejar, encara no s'ha après de llegir, i molt menys d'escriure.

Sobretot les lletres majúscules hi són abocades pel brot gros. La Razón, la Humanidad, els Sentimientos, i uns quants personatges més, tan importants com aquests, ballen una formosa dansa dels set vels al llarg de l'escrit, amb tant d'entusiasme que hom acaba la innocent lectura amb llàgrimes als ulls, però és de tant riure.

Diuen que volen fer «Juventudes Radicales». I ca! Més aviat «Juventudes Seràficas». I no els faltarà, per poc que se la busquin, la benedicció apostòlica, car se la tenen ben mesurada.

Posats a declarar vaticins esguerrats, no ve d'un. També deiem que els nostres «isidros» no anaven a Madrid, i tampoc no és cert, ja que n'hi anaren quatre, segons diuen: Un director de fàbrica, un ex-betes-i-fils i dos propietaris de terres, aquests darrers, potser per error. Han arribat bastant ben conservats, i asseguren que una altra vegada hi aniran amb un cabàs per a recollir la verdura amb què els varen obsequiar els venedors de la plaça Antoni Martín. Avars!

mentre Catalunya i Euscadi formin part de l'Estat Espanyol, no cal somniar en restauracions monàrquiques (Paraules del diputat basc Aguirre).

FUETADES

Senyor Cirera, cal plegar veles

En els meravellosos temps en què els miracles estaven a l'ordre del dia, semblava, talment, que els homes i la Natura s'havien posat d'acord per a beure's l'enteniment d'una sola glopada. Tant el mecanisme sideral com els engranatges terrenals, desenvolupaven llurs activitats de faiso contrària a les immutables lleis establertes pel Creador. D'aquesta àcrata confabulació esdevingué la greu relliscada del món, que caigué en el més abjecte confusionisme, de resultes del qual els més eixerrits o els més barruts, copsaren, de l'hortet de la ignorància, les saboroses pomes d'or que havien de nodrir llurs immoderades apetències.

Sortosament, aquells venturosos temps en què les castes privilegiades lligaven els gossos amb llonganisses han passat a la Història. Escombat el tron i desacreditat l'altar, tant la Naturalesa com els homes comencen a rutllar sobre la via traçada per la inalterable llei natural. L'abstracta figura d'un capritxós arbitrador, solament és necessària als que volen conservar llur predomini de percalina mitjançant la feblesa dels cos i l'embrutiment de l'esperit. Lògic és que l'establiment de l'ordre i del concert al camp tregui de pollaguera els energümens monàrquics i cavernícoles que, enfutismats, s'han llançat vers una croada de truculents filípiques, clarament indicadores que són les darreres esperiegades dels que van a fer l'anec. Això, però, és cosa llesta. N'estan convençuts. El món ha obert l'ull i comença a adonar-se que allò del manà fou un brou molt aigualit i que, si les promeses d'ultratomba solament tranquilitzen els esperits d'una manera relativa, les realitzacions socials conquerides són d'allò més saludables per a tranquilitzar el cos d'una manera absoluta.

Cal, doncs, que el contuberni que manifestava per mitjà del sortilegi i de l'enllestiment comenci a plegar veles. Els nostres camperols no tenen necessitat de gestes sobrenaturals per a fer produir les terres: l'ajut d'altri, el necessiten, justament, aquells que, com els botiflers de l'Institut de Sant Isidre tenen un os tan excessivament desenrotllat a l'esquena que no els deixa ajupir. Per aquesta causa, els anava que i pintat a l'oli, que els rabassaires, els parcers o els mitgers emulant els angelets del seu patró Sant Isidre, llauressin i s'embressin llurs camps, mentre ells, farricats d'un arborat feryor religiós, anaven a resar sobre el prostícut lliç del temple de Venus després de combregar tot l'eucaristicament possible amb el calze de Bacus.

R. ROSSELLO

—Noi, quin fracàs això de l'homenatge a Lerroux!
—No m'estranya. Com que els capellans, que per agraïment havien de contribuir-hi, han fet l'orni!

CURSILERIA
Un programa... per als rics

«El Correo Catalán» publica el següent acrostic —que reproduïm per tal que el poble vegi fins on arriba la cursileria dels tradicionalistes—, en el qual fixa les condicions que ha de reunir tot bon súbdit d'Alfons Carles, la patum de Viena:

- «Trabajar por conocer nuestra doctrina.
- Resistir a los poderes ilegítimos.
- Atraer a la Comunión a tus amigos.
- Dar cuanto puedas para la Causa.
- Inscribirte en nuestros Centros, o, según te corresponda, en Juventudes, Requetés o Margaritas.
- Costear nuestra Prensa.
- Instruir a otros hermanos en nuestro programa.
- Obedecer cuanto se te mande.
- Negar tu ayuda a la Prensa o a los partidos liberales.
- Asistir a los Círculos, Juntas y conferencias.
- Leer el BOLETIN DE ORIENTACION.
- Ir cuando se te llame al sitio del sacrificio sin buscar honores.
- Socorrer a los perseguidos.
- Tomar parte en todos los trabajos.
- Ayudar a tus correligionarios»
- Dar! Inscribirte! Costear! Socorrer! Ayudar!
- Tot un programa!

Han perdut la memòria!

En una taula de cafè, dos senyors dretans comentaven aquella aventura. No cal dir com deixaren de mal parades les autoritats catalanes. Del diàleg recollirem aquestes paraules:

—Això és una vergonya!— deia l'un.

—No hi ha dignitat!...— contestava l'altre.

—Pobra canalla... Fer-los passejar per tot Barcelona a peu perquè la gent els insultés, com si fossin uns criminals...— Oh, sí!...

—Vaja, no hi ha justícia! Segons la premsa, hom els portà des d'Olesa a Pedralbes en autoòmnibus de la policia i des d'allí varen seguir a peu el trajecte just per a anar fins

a la Delegació. Així és que no se'ls podia tractar amb més atenció, si tenim en compte que eren uns detinguts.

La mateixa consideració hagués tingut la dictadura de «su» Primo per a aquells pobres obrers que, per a defensar ideals més nobles, els feia passejar de l'una a l'altra banda d'Espanya lligats de colze a colze amb cordes de 50 metres i caminar a centenars de quilòmetres a peu.

Segurament que mai no se'ls va ocórrer protestar d'això. I també es veu que han perdut la memòria dels atropellaments i assassinats que cometeren els carlins l'any 74.

Què hi farem!

Gil Robles constitueix una amenaça per a l'Autonomia. I encara hi ha catalans que es posen al servei de Gil Robles per tal d'organitzar a Catalunya les forces antiautonomiques. Quin fàstic!

El defensor de la justícia (?)

El diari «A B C», que, segons diu, ha constituït un front per a combatre tota mena d'injustícies, inserí dies passats el telegrama següent:

«Ha comenzado la vista del proceso instruido contra el diestro Cagancho, quien en el mes de agosto del pasado año, hallándose de juerga en un establecimiento de bebidas, vertió una botella de anís sobre la joven Agustina Aguirre Rocamora y prendió luego fuego con unas cerillas a las vestiduras de la muchacha.

Se espera que Cagancho será absuelto.»

Doncs davant aquesta monstruositat jurídica (ja ha estat absolt), davant una tal injustícia, atenint-nos al què «A B C» atribueix al torejador Cagancho, no té per a impugnar aquest veredict, fet ja públic, ni un sol comentari, ni una ploma de les que, sin paz ni sosiego, feixen, ultratgen i villipendien tot allò que és liberal i republicà.

Fracassa el Tribunal de Garanties (?). Cau el Govern Samper, de trista memòria. S'esmicola la Lliga. Catalunya i el partit que defensa la seva dignitat, resten en peu.

—Ai, senyor! Jo que ja li començava a trobar gust al càrrec!

—Té! Ara em toca passejar el gos. I per això vaig votar la Lliga?

Mentre Catalunya i Euscadi formin part de l'Estat Espanyol, no cal somniar en restauracions monàrquiques (Paraules del diputat basc Aguirre).

LA CASA QUE S'ESBERLA

— Això se'n va per terra.
 — Es culpa del pes que té al damunt!